

Skälfvande strängar.

Nathorst, Alfred Gabriel,

81 A Br.

NATHORST
SKÄLFVANDE
STRÄNGAR

Ytter-Lu
(Pr)
0

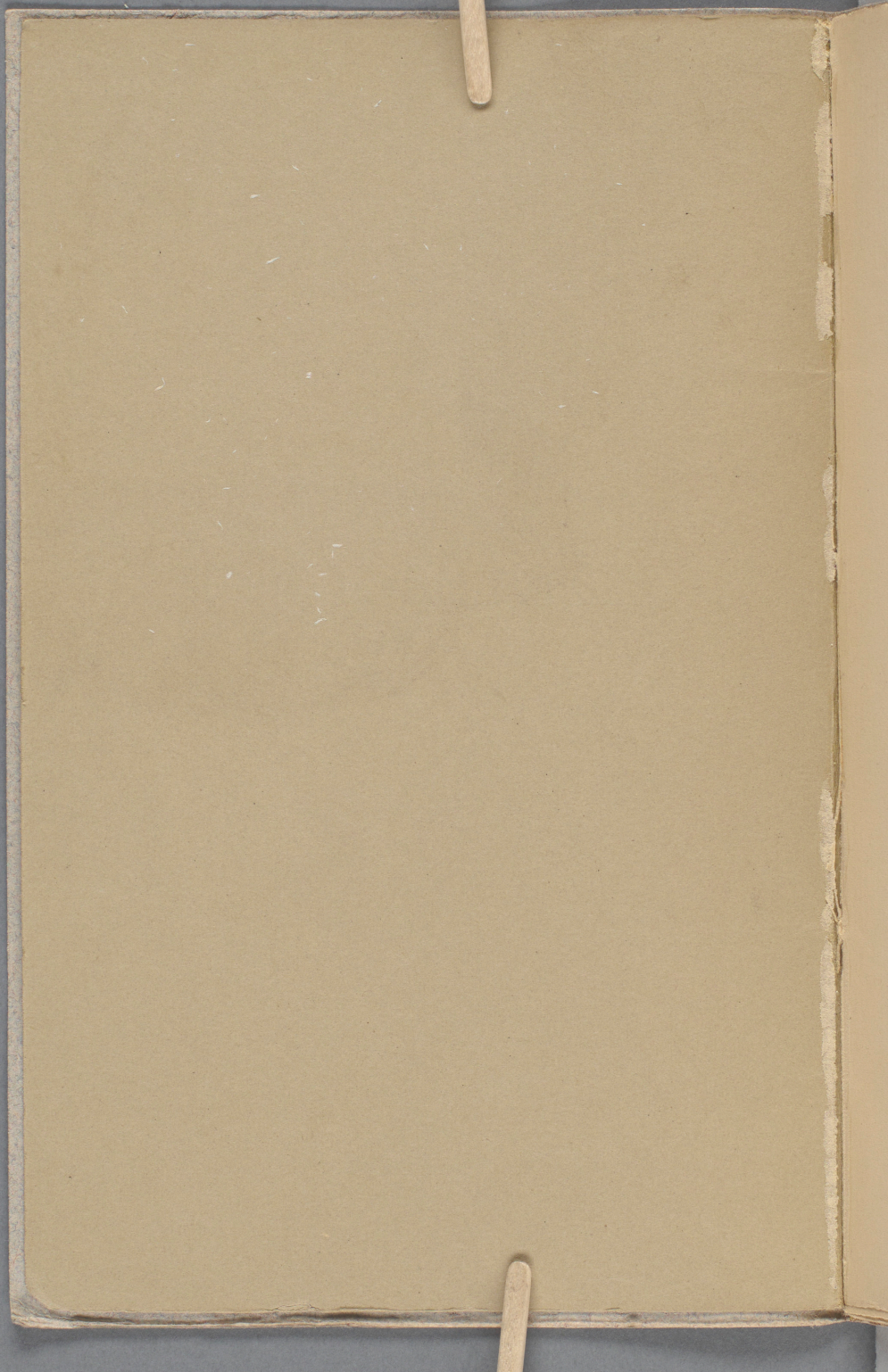
Ståhl
1901

NATHORST, A.G.

Mitt. Sv.
(M)
0

Skälfvande strängar

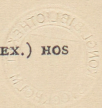

SKÄLKVANDE STRÄNGAR

№

STOCKHOLM
TRYCKT SOM MANUSKRIFT (50 EX.) HOS
P. PALMQUISTS AKTIEBOLAG
1901.

Mignon.

(Efter Goethe.)

Minns du mitt land? citronen blommar där,
ett dunkelt löfverk guldoranger bär,
en sakta fläkt från himlens blå dig når,
och lagern högrest ibland myrtnar står.
Minns du det än?

Dithän! Dithän

låt oss, min älskling, skynda vägen gen.

Minns du mitt hem? dess pelarburna tak?
dess salars glans? dess skimrande gemak?
hvars marmorbilder blicka mildt mot mig:
»du stackars barn, hvad har man gjort med dig?»
Minns du det än?

Dithän! Dithän

låt oss, mitt skyddsvärn, skynda vägen gen.

Minns du den alp, hvars stig bland molnen går?
i dimma mulan söker vägens spår,
i hålor drakars yngel än finns kvar,
och öfver bråddjup forsen vägen tar.
Minns du den än?

Dithän! Dithän
låt oss, o fader, skynda vägen gen!

Vid Augusta S—s död.

Med lätta vingslag flyger öfver jorden
en ljusets ängel, sänd af skaparns hand,
att se om skörden än är mognad vorden,
att vårda blomstren i hans trädgårdsland.

* * *

En lilja står i blomstergård,
hon blommar ren och skär,
hon väl behöfver ängelns vård,
ty svag och späd hon är.

Men detta endast ängeln vet,
ej blomstren rundt omkring,
en tår han göt i hemlighet
i deras syskonring.

»Du stackars lilja ej förmår
att trotsa storm och snö,
långt bättre då i grönklädd vår
och värmd af solsken dö.

Jag tar dig med till fadrens hus
att blomstra evigt klar.»
Han liljan bröt — ett vingslags sus
och ängeln borta var.

Men liljans kära rundt omkring
de fälla tår på tår,
då åter uti blomstrens ring
den ljusa ängeln står.

Han synes ej men liljans bud
till deras hjärtan bär:
»o, gråt ej, jag är säll hos Gud,
vi träffas åter där.»

Älfkungen.

(Efter Goethe.)

I storm och i mörker hör hofslagens dån!
Hvem rider i natten? En far med sin son,
han trycker sin gosse så fast mot sin barm,
där hvilar han tryggt, där hålles han varm.

»Min son, hvi törs du ej mera se upp?»
»O, ser du ej, fader, en underlig grupp?
älfkungen med krona och fladdrande släp?»
»Blott dimman på ängen dig spelar ett knep.»

»Kom, älskliga barn, kom följ med mig,
de skönaste lekar jag leker med dig,
de vackraste blommor får du vid strand
och gyllene tyg ur moders min hand.»

»Ack, hörde du ej hvad han sade, min far?
han hviskade sakta, det älfkungen var.»
»Var lugn och stilla, min älskling kär,
blott vindens prassel i löfven det är.»

»Kom sköna gosse, kom med mig gå,
se döttrarna mina väntande stå,
de dansa i ring hela natten lång,
så luftigt och lätt under skönaste sång.»

»Jag rädes, o fader, ser du ej där
vid träsket? älfkungens döttrar det är.»
»Min son, jag ser hvad du pekar uppå,
i vinden pilträden vaggande stå.»

»Din skönhet mig lockar, jag måste dig ha,
och vill du ej komma, kan själf jag dig ta.»
»O, fader, hjälp mig, han griper mig hårdt,
älfkungen tar mig, jag plågas så svårt!»

Nu ryser fadren, han rider med hast,
sitt kvidande barn han håller så fast,
när hemmet han hinner med möda och nöd
och armarna öppnar — gossen är död.

Finns hon i världen ej?

Rosor brann på dess kind,
glädtigt strålade ögat,
lyssnande hufvudet böjde
flickan, skogarnes ros.

Jägarens horn hon hört,
jagande kopplet tystnat,
nu att sin älskling möta
hade hon skyndat ut.

Och han på afstånd syns,
märker väntande flickan,
solen sin strålgjans kastar
rikt på dess lockars svall.

Stilla hon står ej mer,
hän mot sitt allt hon ilar,
snart mot hans hjärta klappar
hennes med trogna slag.

Så var min drömda bild:
leende, frisk, naturlig,
älskande högt naturen,
blomman var hennes vän.

Länge, länge jag sökt
drömmarnas härliga flicka,
ofta till sist jag frågat:
»finns hon i världen ej?»

Vårens vindar hafva kommit.

Vårens vindar hafva kommit.

Än de brusa genom skogen,
bryta trädens murkna grenar,
lämna kvar de friska, starka,
drifva isens hårda stängsel
bort från stränder, vikar, fjärdar,
så att böljan i sin frihet
kan i solen åter glittra,
åter varda himlens spegel
eller torna sig till vågor
efter vinterns långa hvila.

Än de fläkta öfver ängen:
o, hur mild och ljum blir luften,
röda fjäriln lyfter vingen,
vaknad ur sin vinterdvala,
fladdrar kring, men spejar fåfängt
efter någon enda blomma,
endast al och hassel ännu
hafva öppnat sina hängen,
pilens silkesknoppar svälla.

Kälen ännu är i jorden,
drifvor finnas än i skogen,
dit ej solens strålar hinna;
hvarje snöfläck blir dock mindre,
vattnet silar från dess sidor,
silar öfver vissna gräset,
bruna löf och gröna mossor,
blir till sist en liten rännil,
som förenar sig med andra
för att gjuta sig i bäcken,
eller kanske uti viken.

Hvilken fuktig doft i skogen!
granen doftar, furan doftar,
och de nakna träden dofta;
vissna gräset, höstens löfbädd,
mossor, lafvar likaledes,
ja, den svarta myllan doftar,
där den blottats invid drifvan:
fuktig doft af jord och vårluft.

Sångarskaran än ej kommit,
men kungsfågeln uti granen
piper glädtigt, där den muntert
flaxar kring i trädets grenar.
Mesar kvittra, kråkor kraxa,
sparfvar pladdra helt förnöjsamt,
där de sitta i sin rishög:
alla glädja sig åt våren,
åt den ljufva tid, som kommer.

Och på mänskan bröstet vidgas,
hjärtat sväller utaf glädje,
när hon känner vårens vindar,
när hon möter vårens dofter,
då i skog, på fält hon vandrar,
eller då hon står vid stranden,
där hon lyss till böljans skvalpning,
lyss till sorlet ifrån bäcken
efter vinterns långa tystnad.

Hjärta, klappa mera sakta.

Hemligheten får ej yppas,
ingen får min kärlek ana,
ingen namnet veta får.
Hjärta, klappa mera sakta,
annars kan det icke döljas:
kärlek, längtan namnet hviska
vid hvartenda slag du slår.

Svårmod.

Lycklig den, som finge hvila,
fri från lifvets flärd och äflan,
under vårens gröna torfva,
där de blyga sippor växa,
nära strandens blåa bölja.
Trötta hjärta, då, hur ljufligt,
fick du frid och ro omsider,
frid och ro, som evigt vara.

När om hösten löfven falla
djupt jag sofver, väckes icke,
väckes ej när stormen ryter,
känner icke vinterns kyla,
lifvets köld och stormar alla
nå ej till min trygga boning,
grafvens boning djupt i mullen.

Men när sippan åter blomstrar,
solens varma, heta strålar
tränga ned igenom jorden,
och de hviska: vakna, vakna,
våren kommit har ånyo.
Men jag sofver tryggt och stilla,
fridfullt jag i mullen hvilar,
intet kan mig åter väcka.

Dock i sömnen hör jag röster
ifrån vårens lif däruppe,
hör hur barnen glädtigt jubla
när de funnit första blomman,
hör hur furan ännu susar,
allvarsamt som förr, melodiskt,
hör hur fågeln ännu sjunger
för sin maka, sång om kärlek,
hör hur böljan slår mot stranden:
röster, som jag alla älskat,
kanske mest dock barnens joller.
Ack, de ana ej i leken,
att inunder grönklädd torfva
hvilas lugnt ett dödstrött hjärta,
som dock slog en gång som deras,
friskt och svällande af glädje.
O, I kära barnaröster
nu farväl, jag hör ej mera,
men en härlig dröm mig vinkar,
ty den blir om barndomsdagar:
jag är åter barn ånyo,
i min moders famn jag hvilas.

Hvarför frukta den man älskar?

Rosan ställde jag åt vägen,
där en flicka brukar vandra,
önskande att henne möta,
längtande att henne möta.
Och hon kom, men när hon syntes,
ville jag haft fågelns vingar
för att hennes blickar undfly.
Hvarför frukta den man älskar?

Vågar du ditt öde binda?

Säg, o flicka, säg hur är det,
vågar du ditt öde binda,
vill du ge en lefnads lycka
åt en stackars ensam fågel?

Vet, han dväljes ej i lugnet,
nej, där stormen häftigt brusar
får han pröfva vingens styrka,
får han kämpa emot vinden.
Ofta kastas han tillbaka,
utaf andra smädd, förhånad,
men han börjar åter kämpa,
lyckas komma fram allt längre;
dock, fast så han framåt hinner,
än i fjärran målet vinkar,
och när dit han dock vill flyga
är hans vinges styrka domnad.
Hvarför? Jo han blott får strida,
får ej njuta glädjens balsam,
ensam, sorgsen, öfvergifven;
och hans hjärta, förr så hoppfullt,
nu sen glädjens näring saknas

börjar till att krympa samman,
kan ej längre kraftigt klappa,
därför ock hans krafter domna,
själfva hoppet börjar svika.

Men så kom en liten fågel,
ur dess ögon strålar godhet
från dess varma, rika hjärta,
och emot den öfvergifne
är hon god, ej hård som andra.
Och hans hjärta klappar åter
såsom förr i ungdomsdagar,
styrkan är ej längre bruten.
Hvadan kommer detta, flicka?
är det drömmen nu som nalkas,
som jag drömt i forna dagar,
skall till sist den bli fullkomnad?
Ack, ej glädjen varar länge,
ty så snart den lilla fågeln
är ej mer mitt hjärta nära,
vill det åter krympa samman.
Hulda flicka, fly ej undan,
ljufva flicka blif min maka!
Jag skall skydda dig mot stormen,
reda bo när du vill hvila,
och när så du hvilan njuter,
kämpar glädtigt jag mot vinden
skaffar föda åt min maka;
men om du på vägen tröttnar,
bär jag dig på starka vingar,
är du när jag tröttnar aldrig,
glädjen, kraften bo i hjärtat.

Vill du följa mig på färden,
hjälpa mig att målet hinna?
se, längst bort vid himlaranden,
se hur härligt det oss vinkar!
hulda, ljufva, vill du följa?
Ack, om alla världens skatter
nu jag ägde, jag dem gåfve
åt den lilla goda fågeln;
men nu kan jag intet gifva,
intet mer än hjärtats kärlek,
intet mer än själfva hjärtat,
intet mer än hoppets drömbild,
som nu åter börjat stråla,
sen jag lärde att dig älska.
Flicka, detta är ej mycket,
men det är dock allt jag äger,
och mitt lif jag gåfve gärna,
kunde det blott skänka lycka
åt den lilla goda fågeln.
Säg nu, flicka, säg hur är det,
vågar du ditt öde binda,
vill du ge en lefnads lycka
åt en stackars ensam fågel?

Så jag minns vår lille gosse.

Så jag minns vår lille gosse
som en blomma uti skogen,
som en blomma uppå ängen,
mera ljuf dock än de andra,
där de stå i all sin fågning.

Redan förrän vintern slutat
flög hans längtan hän mot sommar,
hän mot solsken, fåglar, blommor,
och han hviskade så ofta:
»pappa, tala nu om landet.»
På mitt knä jag honom satte
och förtäljde om vår resa
ut till skären med en ångbåt
och om alla vackra blommor,
vi därute skulle plocka.
Hur hans lilla kära anlet',
ack, så barnsligt, ljuft och älskligt,
då sken upp af fröjd och lycka.
Ty han mindes dem ju alla,
mindes sina kära vänner:

blåa sippor, hvita sippor,
gula vifvor och konvaljer,
pyrola och små violer,
kummin, måra och plantago,
klöfver, älggräs och ranunkler,
nattviol och slätterblomma,
kattfot, orchis och linnéa,
ja-nej, rödklint, många andra
och hans största älskling: blåklint.
Ack jag minns så väl den gången
då vi gingo uppå vägen
invid skogen, bredvid fältet,
hur af fröjd hans anlet' lyste,
hur det strålade af glädje,
hur han pekade mot åkern:
»pappa, pappa, se en blåklint!»
Ja, hans blåa, ljufva ögon,
skarpa såsom förr hans faders,
hade förr än någon annans
märkt den sommarns första blåklint.

Ja, han dvaldes helst bland blommor:
knappt var vinterns täcke borta,
förrn han ville plocka sippor
där i skogen omkring Haga,
målet för hans längtans drömmar,
sedan våren gjort sitt intåg.
Ack, hur många, många gånger
gick jag icke där i skogen,
gick jag icke där på ängen
med vår lille käre gosse,
glad att se hans fröjd och lycka

när han sina vänner funnit,
vårens första blyga blommor.

Dock hur kort är lifvets glädje!
i min fröjd jag icke tänkte,
då jag gick där sist med honom,
att förrn året löpt sin bana
skulle han, af döden skördad,
som en stackars vissnad blomma,
ligga bäddad djupt i mullen
på den stora kyrkogården,
nära skogen invid Haga,
målet för hans längtans drömmar,
sedan våren gjort sitt intåg.

Så jag minns vår lille gosse
som en blomma uti skogen,
som en blomma uppå ängen.

Om jag visste.

Om jag visste, om jag visste,
att vi åter finge råkås,
du min käre, lille gosse,
o, hur lycklig jag då blefve,
o, hur ljust och gladt blef lifvet!
Sorger och bekymmer alla,
som mig nu så ofta trycka,
skulle då med ens försvinna,
kunde då ej längre tynga,
ty den tanken gaf mig styrka:
»jag får åter honom råka,
se hans kära, ljufva anlet,
honom till mitt hjärta sluta,
o, hvad sällhet, som mig väntar!»
Hand i hand vi skulle vandra,
du och alla dina kära,
fader, moder, bröder, systrar,
öfver ljusa blomsterängar,
där de skönsta blommor växa,
skönare än jordens blommor. —
Om jag visste, om jag visste,
att vi åter finge råkås,
o, hur lycklig jag då blefve!

